

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਸੁਖ ਰਾਮ, - ਮੁਦਈ-ਅਪੀਲੈਂਟ।

ਬਨਾਮ

ਲੇਖ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਬਚਾਅ ਪੱਖ-ਜਵਾਬਦਾਰ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 106 ਆਫ 1956।

ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਂਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਫ ਪੌਰਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ (1953 ਦਾ VIII)—ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਿੱਤਾ ਅਧਿਕਾਰ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੂਰੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਗਏ ਹਨ—ਵਿਧਵਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇ।

ਮੰਨਿਆ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਪਰ ਉਸਦੇ ਆਪਣੇ ਇਹਨਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਮਾਲਕੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੰਜਾਬ ਆਕੂਪੈਂਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਵੈਸਟਿੰਗ ਆਫ-ਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਪੂਰਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ।

ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।

16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1956 ਨੂੰ ਆਰ.ਐਸ.ਏ. ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ। 1954 ਦਾ ਨੰਬਰ 956 ਸ਼੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਮ ਬੁੱਧੀਰਾਜਾ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 9 ਜੁਲਾਈ ਨੂੰ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। 1954, ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਈਸ਼ਰ ਸਿੰਘ, ਸਬ-ਜੱਜ', ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਫਾਜ਼ਿਲਕਾ, 8 ਜਨਵਰੀ, 1954 ਦੀ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਖਰਚਾ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। R.S.A.

ਦੀਆਂ ਲਾਗਤਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਿੰਗਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਫ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ, ਐਸ ਐਸ ਮਹਾਜਨ ਅਤੇ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਜ਼ੋ, ਜੇ.—ਇਸ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦੇ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਇਕ ਮਾਮ ਰਾਜ ਕੋਲ 49 ਵਿੱਘੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਸ਼ੰਗਾਰੀ 19 ਜਨਵਰੀ, 1953 ਨੂੰ ਰਜਿਸਟਰਡ ਸੇਲ-ਡੀਡ ਦੇ ਜ਼ਰੀਏ, ਮਿ. ਸ਼ੰਗਾਰੀ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ 6 ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸੁਖ ਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਬਤੌਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਕੂਪੈਂਸੀ ਟੈਨੈਂਟਸ (ਵੇਸਟਿੰਗ ਆਫ ਪ੍ਰੋਪ੍ਰਾਈਟਰੀ ਰਾਈਟਸ) ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. 8) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ। ਸ਼ੰਗਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਲਈ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੋੜੀਂਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਸੁਖ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਮਾਮ ਰਾਜ ਦੇ ਉਲਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਿਸਟ੍ਰੈਸ ਸ਼ੰਗਾਰੀ ਵਿਧਵਾ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਸੁਖ ਰਾਮ ਮਾਮ ਰਾਜ ਦਾ ਉਲਟਾ ਸੀ। ਸ਼ੰਗਾਰੀ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਲੋੜ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਉਸਦੇ ਉਲਟਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਹੋਰ ਰਿਵਰਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋ ਫਾਰਮਾ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ੰਗਾਰੀ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਦੇ

ਸੰਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਜੀ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ, ਜੇ.ਡੀ. ਖੋਸਲਾ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੋ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਲਾਜਵੰਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸਫਾ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ (1), ਅਤੇ ਅਲੀ ਮੁਹੰਮਦ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਮੁਗਲਾਨੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)। ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਇੱਕ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਦੀ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ, ਉਸਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਆਖਰੀ ਮਰਦ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ, ਅਰਥਾਤ, ਉਲਟਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 28 ਦੁਆਰਾ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਸਟ੍ਰੀਥਾਨ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਕੇਵਲ ਪਤੀ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਵਾਧੇ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਇਦਾਦ ਪਤੀ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਅਤੇ ਭਤੀਜਿਆਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਵਾਰਸ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਰਿਵਾਜ ਅਧੀਨ ਵਿਧਵਾ ਨਾਲੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਨੰਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨੀ ਦੇ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸਵਾਲ ਵਰਗਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸ. ਸ਼ੰਗਾਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਮਰੇ ਹੋਏ ਪਤੀ ਦੇ ਉਤਰਾਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਿਆ, ਪਰ ਹੁਣ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਐਕਟ ਜੋ ਕਿ 1952 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇੱਕ ਪੁਰਸ਼ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ, ਜੇ., ਫਕੀਰੀਆ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਕੋਲ ਹੈ।

ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3), ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਕਬਜ਼ਾਧਾਰੀ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਲਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਉਸਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਦੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਐਕਟ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਸਕਾਟ-ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਲੈਸਲੀ ਜੋਨਸ, ਜੇ.ਜੇ., ਲਾਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗੌਹਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫੈਸਲਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਾਦਾ ਨੇ ਕੁਝ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿੱਤੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਮਲਕੀਅਤ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਪਰਦੇਸੀ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੁਰਖੇ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਕਸਟਮ ਦੁਆਰਾ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਟਿਕਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਵਿਧਵਾਵਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੇਸ ਵੀ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਹੈ ਸੇਵਾ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਐਮ.ਐਸ.ਟੀ. ਭੋਲੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਲੋਨੀ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉੱਤਮ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਰਗ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਬਾਦਕਾਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ 1898 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਧਵਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। 1899 ਵਿੱਚ, ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਇੰਤਕਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ 1903 ਵਿੱਚ, ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪੈਸੇ ਦੇ ਕੇ, ਉਸਨੇ 1912 ਵਿੱਚ ਪੂਰੇ ਮਲਕੀਅਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਹਫ਼ੇ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤੀ। ਸਕਾਟ-ਸਮਿਥ ਅਤੇ ਬ੍ਰੈਂਡਵੇਅ, ਜੇਜੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿਧਵਾ ਦੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਇਦਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਦੇ ਜਮਾਂਦਰੂਆਂ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਧੀ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਨਾਮ ਐਮ.ਐਸ.ਟੀ. ਸਦਾ ਕੌਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (3), ਇੱਕ ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਝ ਕਾਲੋਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਅਬਾਦਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ 1904 ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ,

ਅਤੇ 1906 ਵਿੱਚ, ਉਸਨੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਸਨ ਜੋ ਉਸਨੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਉਸਦੀਆਂ ਤਿੰਨ ਧੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ। ਉਹ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਰਕਮਾਂ ਅਦਾ ਕਰਕੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪੂਰੇ ਮਾਲਕ ਬਣ ਗਏ। ਹਰੀ ਸਿੰਘ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਗਾਨਗੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਅਤੇ ਇਹ ਬੁੱਢਵੇ ਅਤੇ ਜੈ ਲਾਈ, ਜੇਜੇ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਵਿਧਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਵਜੋਂ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਪਤੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸਵੈ-ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਸੀਮਤ ਸੀ।

ਇਹ ਕੇਸ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲੋਂ ਸਿਧਾਂਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਅਤੇ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਲਈ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੈਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।